

[Tandrup Jensen.]

største profitmageri, der samtidig påfører landet ubodelig skade.

Det er den opmærksomhed, vi tildeler vort narkotikamiljø med de deraf følgende konsekvenser. Læs blot i Land og Folk for den 24.-25. januar i år, hvor politiadvokat Volmer Nissen udtaler, at man hver måned har lige så mange døde af de farlige stoffer, som man havde på årsbasis i 1969, og at kriminaliteten bliver stadig hårdere.

Vor nuværende socialminister har tilsyneladende også slået sig til ro med, at hele problemet løses bedst i mentalhygiejnisk regie. Når mange med mig har gennemgået de talrige rapporter, der er fremkommet fra den kant, og betragtet den holdning, som danner baggrund for det eksperimentelle, kan det kun vække den største foruroligelse.

Hertil kommer, at ministeren åbenbart støtter den linje, hvilket klart fremgår af de svar og mangelen herpå, socialministeren gjorde sig skyldig i ved besvarelse af mit såvel mundtlige som skriftlige spørgsmål angående urinkontrol, jfr. Folketingstidende 1975-76 sp. 445-447 og sp. 2130-31.

En ting må dog være ufravigelig: eksperimenternes tid er forbi, og forespørgslen skal primært udmøntes i, at der fra regeringens og folketingets side bliver taget initiativ til effektiv forebyggelse af stofmisbrug og effektiv behandling og resocialisering af de, som de virkelig er, ulykkelige misbrugere, også i høj grad af hensyn til de pårørende.

Jeg skal forskåne folketinget for nærmere at beskrive mit interne kendskab til de dybeste fornedrelser og uhyggelige konsekvenser, men jeg kan godt røbe så meget, at selv for mig som uimpliceret er det så stærke sager, der bliver de mest angrebne til del, for den usle død indhenter dem, at jeg nærer den dybeste respekt for de mennesker, som er impliceret; det gælder pårørende, og det gælder læger og andre, som daglig skal leve med problemet.

Det er mit alvorligste ønske, at denne debat ikke føres forgæves, men at fremskridtspartiets hensigt tilgodeses, som i sin enkelhed drejer sig om at mobilisere alle gode kræfter i folketinget, ikke mindst ministrene, for nu at sikre fremtiden mod denne pest. Det var kærkomment i 1969 for den daværende regering, at Landsforeningen for Mentalhygiejne meldte sig under fanerne;

derved kunne regeringen behændigt komme uden om et kedeligt problem. Nu kunne man trække vejret dybt og inderligt, for nu var problemet i gode ansvarlige hænder. Denne konklusion har de igennem tiderne siddende regeringer også været behageligt tilfredse med trods de talrige advarsler, der har lydt fra enkeltpersoner, presse og ikke mindst rapporter fra kriminalpolitiets afdelinger i landet, statshospitaler og kommuner.

Fremskridtspartiets folketingsgruppe har drøftet problemet indgående, og det har altså resulteret i, at vi i fremskridtspartiet fandt det ikke blot formålstjenligt, men simpelt hen absolut nødvendigt at fremsætte denne forespørgsel, således at folketinget nu tager stilling til problemet.

Det første spørgsmål, som ifølge forskellige beretninger trænger sig på, er afgørelsen af, hvornår en person er stofmisbruger, og hvornår der er iværksat behandling. Det må være af afgørende betydning at få reelle oplysninger om hver enkelt persons adresse, om vedkommende bor hos familie, boligforhold i det hele taget, arbejdsmuligheder, misbrugets art og omfang, tidligere indlæggelser, behandling m. v.

Jeg ved, at der foretages lokale registreringer af de klienter, som er under behandling i centrene. Jeg er også vidende om, at centrene tidligere over for socialstyrelsen har givet tilsagn om at medvirke ved en registrering på landsplan. Dette er meddelt såvel socialministeriet som sundhedsstyrelsen m. fl. i en skrivelse den 5. marts 1974. Amtsunngdomscentre har endvidere udtalt, at de håber, de nuværende problemer bliver løst ved den kommende bistandslovs ikrafttræden. Forudsætningen for helbredelse og resocialisering er fuld udnyttelse af ressourcer; jeg tænker her på behandlingsinstitutioner og arbejdskraft. Nu må vi simpelt hen kende klientantallet, hvorefter vi må undersøge, på hvilken måde de forskellige klienter kan hjælpes.

Jeg er overbevist om, at en meget stor del hjælpes bedst med manuelt arbejde. Den i mange år førte skole- og uddannelseshetz har sin pris. Mange unge, der er mere eller mindre tabere, og som vi i fremskridtspartiet har kendskab til, havde kun det ønske at forlade skolen for at deltage i praktisk arbejde og ad den vej finde en mening med